

(57)

Frunzele îngălbenite
Cad încet, ca oboșite,
Pe pământul înghețat,
Ca pe câmpul cel uscat.

Vântul toamnei, lin rădica
Frunze galbene ce pică,
Și le duce încet, șer,
Pe aripa lui în șer,

Și le duce, tot le duce,
Pe morminte, fără de cruce,
Unde dorm, uitați, neplânși,
Luptătorii cei învinși.

Ce luptând în desperare,
Singulari' cu-a durere mare,
Chinul groznic și-au scurțat,
Fără frică de păcat.

Nici' o frunză, nici' o floare,
Primavera nu resare,
Pe-acl. loc, afurisit
și de lacrimi nestropit.

Nu mai toamna minunată
Pune haina ei, bogată
Ca o mantie de împarat,
Pe mormântul cel uitat.
Matilda Poné